

BEROEPSGEHEIM

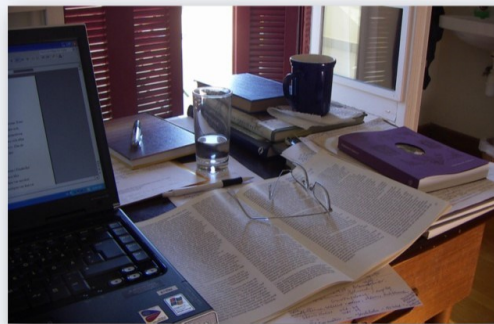
Per
Nilsson

DSL laat elke week een auteur aan het woord over een object of een ritueel dat een belangrijke betekenis heeft voor zijn of haar schrijverschap. **GAEA SCHOETERS**

Per Nilsson
Kent u van: jeugdboeken als *Anders dan jij*. Ik ben geen racist en *De terugkeer van Melissa*. Hij kreeg onder meer de Zweedse Astrid Lindgrenprijs en de Augustprijs.

Ik heb een kamer in Kavala in Noord-Griekenland. Daar ga ik elk jaar een paar weken heen, en schrijf ik meer, en met meer plezier, dan in de rest van het jaar. De kamer is klein, een beetje zoals een kloostercel. Een bed, een tafel en de stoel waarop ik zit. Er is ook water, zodat je je gezicht kunt wassen en je tanden kunt poetsen, en een kast om je kleren in te hangen, meer niet. Het huis werd ooit gebouwd voor de Zweedse importeur van tabak, nu ontvangt het Zweedse Instituut er kunstenaars. Toen ik er de eerste keer kwam, voelde ik meteen dat het een goede plek was. Ik schrijf er makkelijk twaalf uur per dag. Daarna ga ik wandelen, of zwemmen. Tijdens het wandelen krijg ik nieuwe ideeën, en de dag erna schrijf ik weer twaalf uur. De hele tijd zit mijn hoofd vol met niets anders dan het verhaal dat ik aan het schrijven ben. Ik heb al vaak nagedacht over waarom het schrijven daar zoveel makkelijker gaat, maar ik kan er de vinger niet op leggen. Misschien wil ik het ook niet analyseren, maar gewoon dankbaar zijn, ervan genieten, die kracht gebruiken. Zonder te speculeren over waarom of wat. Het is bijna iets religieus, iets magisch. Als je er te veel over nadent, zou je het kunnen verliezen. Misschien komt het doordat ik daar echt schrijver ben. Sommigen onder ons schrijven altijd, maar velen hebben periodes waarin we dat niet doen. Omdat we op een podium staan bijvoorbeeld. Of omdat er dagen zijn waarop je eerder het gevoel hebt dat je gepensioneerd bent en gewoon wat rondwandelt of kookt; dagen waarop je je niet echt een kunstenaar voelt, maar iemand die niks te doen heeft. In Kavala heb ik altijd sterk het gevoel dat ik auteur ben. Dat helpt. Toch ben ik elk jaar weer bang dat het niet gaat lukken, dat de magie weg zal zijn. Die angst wordt ook steeds groter: angst dat ik alles geschreven heb wat ik te zeggen heb, angst om geen verhalen meer te vinden, of mijn taal te verliezen. Ik denk dat weinig schrijvers zeker zijn dat ze heel hun leven ideeën zullen hebben. De meesten onder ons vrezen het moment dat het op zal zijn. Dat is een gevoel waar je tegen moet vechten, waar ik elke dag tegen vecht. Je zou kunnen denken dat je als schrijver steeds beter wordt, omdat je vaardigheden toenemen, maar zo makkelijk is het niet voor mij; je verliest ook iets. Dapperheid. Vroeger vond ik schrijven makkelijker, ik had meer vertrouwen in mezelf. Naarmate je meer schrijft wordt dat lastiger. Hoe duidelijker je eigen stem is, hoe groter de vrees ze te verliezen. Bij je eerste boek haal je je kracht uit je nieuwsgierigheid, je leert een verhaal te vertellen met alle trucs die daar bij horen. Daarna gaan veel schrijvers steeds gesofisticeerder vertellen, maar vaak hebben ze geen verhalen meer. Zelf probeer ik mezelf altijd weer opnieuw uit te vinden, want ik ben altijd bang dat ik weer hetzelfde boek aan het schrijven ben. Als ik iets aan het doen ben dat ik nog nooit gedaan heb, dan ben ik gelukkig.

Soms is het ook een kwestie van wachten. Ik ben al jaren bezig met een roman waar ik de vorm nog steeds niet van te pakken heb. Maar ik weet dat ik hem uiteindelijk zal vinden, dus ik schrijf af en toe een paar bladzijden, laat ze liggen, keer terug en verander ze weer. En op een dag zal hij klaar zijn in mijn hoofd, en dan, wellicht in Griekenland, schrijf ik hem gewoon neer.